

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ט' באייר תשפ"ד | פרשת אמור | 17.05.2024 | גליון מס' 3344

ישראל במלחמה - גיליון 30

אני עומדת בשתי רגלי
על המילה "יש"
ולא נופלת.

שנים עד שמצאתי מילה
שתחזיק את כל ה"אין".

(עידית ברק)

שבת פרשת אמור		ימי החול	
הדלקת נרות	19:11	זמן תפילין / טלית	04:40 ← 04:45
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
מנחה, קבלת שבת וערבית -	19:21	שחרית ב'	06:45
שחרית א'	06:45	שחרית ג' (בבית הספר)	08:00
שחרית ע"מ	08:00	סוף זמן ק"ש	09:08 ← 09:10
שחרית ב'	08:30	מנחה וערבית	19:25
פרשת שבוע - שקמה כספי-יניב		שקיעה	19:38 ← 19:34
מנחה א'	13:30	ערבית	20:10
מנחה (בבית שנון)	14:00	ערבית (בשקד ג')	21:00
תהילים בבית חני לכר	17:15		
לימוד הורים וילדים פרקי אבות	17:10		
מנחה ע"מ	17:30		
מנחה ב'	17:40		
שיעורו של יניב עקיבא	18:00		
צאת השבת	20:12		

שבת שלום

סצף לה הבית -

דברי הרב בטקס פתיחת אירועי יום הצמחאות תשס"ד

שמחת תורה האחרון.

מ 29:6 כל המשפחה בממ"ד. "צבע אדום" רודף "צבע אדום". ועוד אחד ועוד אחד. בהתחלה זה נשמע מוכר. תחילתו של סבב נוסף. ואז... 50:6 פיצוץ עז שנשמע היטב גם בתוככי הממ"ד. 'נראה לי שזה אצלנו בסלון' אמרה אחת הבנות. כמעט. אצל מלכה, השכנה בשורה מלפנינו. פגיעה ישירה. פגיעה בבית. ב 00:7 בבוקר עוד חשבתי בתמימותי שהפגיעה הישירה בביתה של מלכה אש תהיה האירוע של שמחת תורה. לצערנו הוא הפך לאירוע זניח ביחס לטרגדיה האיומה שהתרחשה מסביב. האסון הגדול שאירע הוא פגיעה קשה בביטחון ובתחושת הביטחון של כל תושבי הנגב המערבי. הוא פגיעה קשה בכושר ההרתעה של מדינת ישראל. הוא למעשה פגיעה בבית. כי כאן הוא ביתנו – בחבל הארץ הזה, ובמדינה הזו, מדינת ישראל.

אז איך במלון? נשאלתי בחודשי השהייה בים המלח שוב ושוב על ידי מכרים וידידים. הכל בסדר, אני עונה. מתייחסים אלינו ממש יפה. רק שזה... לא הבית שלנו. לאחר חמישה חודשים שבנו הביתה. 'בית זה בסך הכל קופסה שגרים בה' כתבה דתיה בן דור. ואני, במחילה, ממש לא מסכים. כדי להסביר את דבריי, אצטייד בדבריו של 'נעים זמירות ישראל'.

דוד המלך בספר תהילים אומר מזמור שלם על 'חנוכת הבית'. מְזַמֵּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד. על איזו חנוכת בית מזמור דוד? הרי בית המקדש נבנה רק בימי שלמה בנו! יש שהסבירו שאת המזמור הזה אמר דוד כשבנה את ביתו הפרטי. אלא שאז קשה להסביר את הפסוקים שמופיעים בהמשך המזמור, ומתארים את דוד בחוליו:

ה' אֶ-לֹהֵי שְׁוֹעֵתֵי אֱלִיף וַתִּרְפְּאֵנִי : ה' הֶעֱלִיתַּי מִן שְׂאוֹל נִפְשִׁי חֲזִיתַנִּי מִיּוֹרְדֵי מִיָּרְדֵי בּוֹר :

ובהמשך: אֱלִיף ה' אֶקְרָא וְאֶל אֶ-דָּנִי אֶתְחַנֵּן : מַה בָּצַע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֶל שְׁחַת? הַיּוֹדֵךְ עֲפָר? הַנְּגִיד אֶמְתָּךְ?

מה קרה לדוד? ואיך זה קשור לחנוכת הבית? המלבי"ם מפרש את המזמור בפירוש מיוחד ומיוחד. להבנתו, **הבית** במזמור הוא **גופו של דוד** בימי חוליו. הגוף הוא משכן הנשמה, וכשהגוף חולה, מכנה אותו דוד בשם 'בית'. כשהוא מבריא, הוא שר מְזַמֵּר שִׁיר חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד. החיבור בין הגוף לנפש מאוד מדובר היום. כיחס הגוף לנפש, כך גם היחס בין הבית למשפחה, ובין הקהילה למשכנה. הבית הפרטי והבית הקהילתי הם הגוף שבתוכו יוצקת כל משפחה וקהילה את מהותה ונשמתה.

בית הוא המקום בו מתעצבת אופיה ודמותה של המשפחה על שלל מרכיביה. שם סועדים יחד, משחקים וגם לפעמים רבים. הבית הוא מקום הורתו של ההווי המשפחתי, ויש לו השלכות משמעותיות מאוד על שלל חבריו. ללא בית תתקשה המשפחה לתפקד במיטבה.

בית הוא מקום בו מתעצבת אופיה ודמותה של קהילה. בתפילות החול והשבת בבית הכנסת, בפעילויות תרבות משותפות, באירועי שמחה משפחתיים, ולהבדיל ברגעי משבר וצער, במסגרת הקהילה, במפעלי חסד משותפים ובסתם שעות של ישיבה משותפת על ספסל בגן המשחקים. שבילי הקיבוץ והמרחבים הציבוריים הם מקום הורתו של ההווי הקהילתי, ויש לו השלכות משמעותיות מאוד על שלל חבריו. ללא סעד, תתאגרר הקהילה להגשים את חלומותיה.

בכל בוקר בו אני יוצא לתפילת שחרית אני רואה שוב את הרעפים החדשים שהוחלפו בבית של מלכה. הם מזכירים לי את הפגיעה בבית, אבל גם את היכולת לבנות אותו כאן שוב. להתעקש כמו יצחק לשוב ולחפור את בארות המים שחפר אביו והפלישתים סתמו אותם. לחפור עמוק יותר ואולי אפילו להצליח לגלות מים מתוקים יותר.

בתפילה שיתקיימו בנו פסוקי הסיום של המזמור:

הַפְּכֵת מִסְפְּדֵי לְמַחֹל לִי פִתְחֵת שְׁקִי וַתִּאֲזָרְנִי שְׁמֹחָה : לְמַעַן יִזְמְרָךְ כְּבוֹד וְלֹא יָדָם ה' אֶ-לֹהֵי לְעוֹלָם אוֹדְךָ :

חג עצמאות שמח!

בין זיכרון לצמאות

לא צריך יום של זיכרון כדי לזכור משהו שקורה בהווה.
 לעצור זה עוזר אבל גם מציף וכואב וקשה.
 אחרי כל כך הרבה חודשים בשגרת מלחמה, עם מועקה על הלב, פתאום היום הזה דווקא מרגיש שייך.
 הכאב נוכח בעוצמה המשתקת שלו. הרגשה של הלם מהאובדן. ממה שהיה, ממה שקורה וממה שרק אלוהים יודע
 שעוד יקרה.
 ופתאום מעבר. חד. מזויף. לא שייך.
 עצמאות. המנגינה ברדיו משתנה.
 אבל רגע. שלא כמו בכל שנה. אנחנו בעיצומה של מערכה מורכבת וקשה. עצמאות בסימן: האומנם?
 שבויים ונעדרים שעצמאותם נלקחה מהם.
 מפונים שלא זוכים לעצמאות על אדמת ביתם.
 לוחמים שעזבו הכל ונמצאים ממש עכשיו בשדה הקרב.
 העצמאות שלנו קצת פחות חגיגית הפעם.
 היא לא חג, היא איחול ותקווה.
 לעתיד טוב יותר.
 לאמונה שהמלחמה הארוכה הזו יום אחד תיגמר. שנזכה שוב להרגיש עצמאות, חירות וביטחון.
 שכולם ישובו הביתה,
 והלוואי ונצליח להשכיך פה במהרה שלום.

הדס לוי-ביליץ

יום הזיכרון ויום הצמאות תשפ"ד בסעף

דיווח מן השטח

את יום הזיכרון ציינו השנה בלב כבוד. המלחמה עדיין לא תמה, רעמי התותחים מתגברים שוב סמוך אלינו ואי הוודאות רבה. רבים מחטופינו טרם שבו לבתיהם, ובערב יום הזיכרון נטמנו עוד חמישה חללים – מטובי חיילינו המוסרים נפשם למעננו.
 בערב יום הזיכרון, מטבע הדברים, הוקדש רובו של הטקס לחללינו מן המלחמה האחרונה, והלב דאב על הנעורים שבאו פתע אל סופם. הטקס הועבר בשידור ישיר בזום, עקב המתיחות הביטחוניות.
 תפילה חגיגית, בליווי כלי נגינה וריקודים, וטקס הדלקת המשואות ציינו את המעבר מן האבל ליום העצמאות ה-76 למדינתנו.
בהנפת הדגל לראש התורן התכבד הרבש"ץ הבלתי נלאה שלנו – **אריאל סאסי**, מתוך הוקרה לפועלו ולמסירותו בכל תקופת המלחמה, ובהערכה רבה גם למשפחתו הנושאת עמו בעול.
 טקס הדלקת המשואות שלנו הוקדש השנה לנושא **הבית**. נושא שקיבל משמעות כה עמוקה בלב כולנו. הנחו אותו שתי חברות: **שרה ג'קסון ושחר סמיט**. **שרה** חוותה עקירה מביתה בתקופת השואה והצליחה להקים בסעד בית ומשפחה לתפארת. **שחר**, שחוותה עם משפחתה עקירה מגוש קטיף, מן היישוב גן-אור, עברה עם משפחתה לסעד, ומתוך המשבר והטלטלה בחרה המשפחה להקים כאן מחדש את ביתה, לבנות ולהתרחב, ב"ה.

ואלו נשיאי המלוכה לפנינו הנה תשפ"ד

משואה ראשונה – ראש צוות צח"י שלנו **נחום לנדאו**, בשם כל צוות צח"י, בהוקרה ובערכה רבה למסירותו של כל הצוות למעננו מאז פרוץ המלחמה ועד ימינו אלה, וברגשי תודה גם למתנדבים הרבים מכוח אבשלום הפועלים ביחד עימם.

משואה שנייה הדליקו שלושה:

איציק לייכטר – איש המגל והחרב, החקלאי בכל נשמתו, שלא עזב את סעד ליום אחד ודאג לתפעול המשק החקלאי בימים הקשים. איציק הדליק את המשואה בהוקרה לכל העוזרים על ידו בתקופת המלחמה, חברים שבחרו להישאר בסעד ומתנדבים נוספים.

חגיב חכמון - שיצא לסייע לתושבי כפר עזה במהלך השבת השחורה, תוך סיכון רב, והמשיך לפעול להגנת הקיבוץ בכיתת הכוננות שלנו, ולתפעול ענפי המשק.

טל ביליה – שפיקד על כיתת הכוננות באותה שבת והמשיך לפעול במסירות רבה למען ביטחוננו, גם תוך כדי קבלת הבשורה הקשה על נפילת אחיו אריאל הי"ד.

משואה שלישית - העלו יחדיו **דני רפורט ומתניה רפל** - שהיו אחראים על הבאת המתנדבים לסעד בזמן המלחמה, בימים בהם חששנו שמא הכל יירד לטימיון עקב המצב הביטחוני הקשה והמחסור בידיים עובדות. דני ומתניה הדליקו את המשואה לכבודם של כל המתנדבים בעם שנחלצו לעזרתנו, ובמיוחד לכבוד בני ובנות המשק מכל הגילאים שהתגייסו במרץ וברצון.

משואה רביעית - העלו **אסנת סימון** בסעד **ושי דדוש** - בסרטון מרחוק - מנהל מלון נבו ים המלח- שדאגו לכל מחסורנו במלון בזמן הפינוי, ולא חסכו מאמצים לטפל בצרכים המיוחדים שלנו ובכל בקשותינו כדי לייצר לנו תחושת בית - רחוק מהבית. שי כיבד בדבריו את כל אנשי סגל המלון הזכורים לנו לטוב.

משואה חמישית העלו **נעמה סט וחגית מקוריה** שדאגו לחיי התרבות והרוח שלנו במלון וממשיכות בכך במסירות גם בסעד, מאז שובנו הביתה. הן הקדישו את המשואה לכל הוועדות והמתנדבים שפעלו במלון (ולאלו הפועלים כיום בסעד), לטובת חיי התרבות והרווחה שלנו. אלו שהפכו את ימי החול לימים נעימים יותר ואת השבתות והחגים לעשירים יותר.

משואה שישית העלו **יאיר שלמה**, **ביחד עם ערן גינצברג** שהשתתף בטקס מרחוק- אשר פעלו באופן מרשים בנושאי הלוגיסטיקה השונים במלון נבו, פעילות שהגיעה לשיאה בהפעלת ה"קיצין טראק" - משאיות האוכל שהעניקו לנו עוד מעט תחושת בית במלון. יאיר וערן הכירו תודה בדבריהם לכל המתנדבים שסייעו על ידם בנושאי הלוגיסטיקה במלון, ברצון וברוח טובה.

משואה שביעית העלו נציגי אנשי החינוך שלנו **יחזקאל לנדאו ויצחק שלומי** אשר בזכותם הוקמו מערכות החינוך המרשימות במלון, במאבק מול הקשיים שצצו ללא הרף. מאז הקמת בית הספר "דור-נבו" ועד השיבה לסעד ופתיחת מערכת החינוך כאן. יצחק ויחזקאל העלו על נס גם את פעילות המערכת של הגיל הרך ושל החינוך החברתי. יישר כוח לכולכם.

מי ייתן וביחד עם אור המשואות יעלו גם תפילותינו לרצון השמימה

ונוכה כולנו לימים של שקט וביטחון, לשובם של כל החטופים,

לבריאותם של הפצועים ולחזרתם בשלום של כל חיילינו הביתה,

אמן כן יהי רצון!

יום הצמאות תשפ"ד – שתי הצרות אישיות

תילי תילים של מילים נכתבו ונאמרו בתקופה באחרונה, בניסיון לתת מענה לשאלה: הכיצד "נחגוג" את יום העצמאות בשנה הקשה שעוברת על כולנו?

הרבה קולמוסים נשתברו בניסיון לסלול שביל מחבר בין הרצון לחגוג את עצמאותנו, לבין האיפוק הנדרש בשעה שחטופינו עוד בעזה, ובשנה בה איבדנו כל כך הרבה חיים, וכל כך הרבה הבטחות.

הדילמה אצלנו בסעד קשה אף יותר, לדעתי, וזאת כאשר רבים משכנינו בקיבוצי העוטף טרם שבו לביתם, והעתיד לא נראה ממש וורוד.

כך נכנסנו לחג בסעד, וכתמיד המעבר מיום הזיכרון ליום העצמאות מתחיל בתפילה החגיגית בבית הכנסת שלנו, וכאן בדיוק אני מבקש להעיר:

עוצמת הריקודים וההתלהבות עלתה השנה לדעתי, עשרת מונים על מה שהכרתי אני, ועל מה שהכירו אחרים! עמדתי במושב בבית הכנסת, עד שלא יכולתי יותר ונאלצתי לעזוב! חבל שלא היה מי שיכניס מעט פרופורציה לריקודים הללו.

ומכאן - בהיפוך מרהיב לתפילת השחרית ביום העצמאות.

לצערי הרב המניין המרכזי של 8 בבוקר היה כל כך דל במשתתפים, שלא יכולתי שלא לשאול את עצמי היכן הרבים של אמש? והיכן רוב העם והדרת המלך?

נכון, התקיימו שני מניינים, אבל למרות זאת הדלילות של הנוכחים פגעה בפגמה בשמחת החג וחבל. נדמה כי נדרשת חשיבה להעלאת רעיונות הכיצד להפוך גם את תפילת השחרית בחג ליפה ומעוררת השראה.

מי ייתן ונדע לחגוג כראוי עוד שנים ארוכות ורבות.

מוקי

נ.ב: ברכות ותודות למי שטרחו בהכנת טכס יום הזיכרון, וטכס הדלקת המשואות. יישר כוחם של העוסקים במלאכה.

אַחֲרֵי שֶׁהִכֵּל יִמָּר / נוֹצָה אֶלֶף

וְאַחֲרֵי שֶׁהִכֵּל יִמָּר
נִצְטַרֵּף לְלִמּוֹד מִחֶדֶשׁ
אֵיךְ לְהִנּוֹת מִהַשְׁקֵט
לֹא לְהַבְהִיל מִכֵּל רַעֲשׁ.

וְאַחֲרֵי שֶׁהִכֵּל יִמָּר
נִאֲמֵן מִחֶדֶשׁ אֶת הַלֵּב
לְהִאֲמִין בְּטוֹב שְׂיִשְׁנֵנוּ
מֵעֵבֶר לְהַרְרֵי הַכָּאֵב.

וְאַחֲרֵי שֶׁהִכֵּל יִמָּר
תְּבַלִּיחַ קָרֵן שֶׁל אֹר
תֵּאִיר נְקֻדָּה מְעֻמְעֶמֶת
מִבְּעַד לְעֵנֵי הַשָּׁחַר.

וְאַחֲרֵי שֶׁהִכֵּל יִמָּר / הַדְּמַעוֹת יִגְיעוּ פְּתָאוֹם
לְהִזְכִּיר שְׂזָה בְּאֶמֶת קָרָה / שְׂזָה לֹא הָיָה חֵלוֹם.

לפני כשבועיים בקרו בסעד נציגים מן הקהילה היהודית של מלבורן (אוסטרליה), והעניקו לנו פרוכת יפהפיה מעבודת טלאים, אשר תשמשי, בע"ה, את ארון הקודש שלנו בבית הכנסת של החטיבה לאחר שיפוצו, במהרה בימינו, אמן. בטקס הקצר שהתקיים לכבודם סיפרו האורחים על היוזמה המרגשת שלהם. לפניכם דבריהם.

טלאי תקווה – ניסן תשפ"ד

"טלאי של תקווה" הוא מיזם בו המשתתפים הכינו טלאי (Quilt) – ריבוע רקום – בו הביעו את אהבתם ואת הזדהותם עם ישראל. הטלאים חוברו ליצור פרוכת או מתלה שיוענקו לאחת מהקהילות שנפגעו ממעשי הטרור הברבריים של החמאס.

המיזם התחיל בימים הראשונים של המלחמה, על ידי אימהות יהודיות-אוסטרליות של חיילים המשרתים בצה"ל, כדרך להעביר את המתח והחרדה שלהם למיזם חיובי. המיזם גדל וכלל את הקהילה הציונית באוסטרליה, והודרך על ידי קבוצת מתנדבים מסורה. מאות אנשים נפגשים בסדנאות ומנתבים את אהבתם לישראל דרך עבודת האומנות המדהימה.

בבסיס עבודת הטלאים הזו עומדות מפות שבת ישנות, כדי להוסיף עוד ממד המעיד על הקשר שלנו ליהדותנו ולתחושת הלאומיות שלנו.

כל טלאי הוא ייחודי, ההוראות הניתנות בסדנה הוא ליצור משהו מהלב, ולקחת השראה מנושאים כמו: תקווה, אהבה, אור, אחדות ושלוש. טלאים רבים מעוטרים בסמלים יהודיים או אוסטרליים, לבבות, יוני שלום וביטויים בעברית. האווירה בסדנאות מלאה באהבה ואחוה, ורקומה בכל טלאי. המטרה היא שמן המוצר הסופי ייהנו בעתיד חברי הקהילות שנפגעו, והוא יהווה תזכורת שהקהילה היהודית באוסטרליה עומדת איתן עם העם היושב בציון. על כל עבודת טלאים יש הקדשה בה נכתב: "באהבה ובתמיכה לאחינו ואחיותינו בישראל, מן הקהילה היהודית במלבורן, אוסטרליה".

המיזם משמש כמקור מצוין לריפוי בעיסוק, ומביא אנשים מרקע ומגילאים שונים למקום בו כולם חשים אחדות ואהבה לישראל, ומייצר הרבה אנרגיה חיובית.

כל כך הרבה מחטים הושחלו, כל כך הרבה דמעות זלגו.

כל כך הרבה לבבות צוירו, כל כך הרבה בדים נתפרו.

כל כך הרבה צבעים נבחרו, כל כך הרבה קשרים נוצרו.

כל כך הרבה חומרים הודבקו, כל כך הרבה הודעות וואטסאפ שותפו.

כל כך הרבה טלאים חוברו, כל כך הרבה אנשים נקשרו.

אנו חשים שמחה וגאווה להיות חלק ממיזם "טלאי של תקווה". אנו מעניקים את הפרוכת עם לב מלא אהבה, בתקווה לזמנים טובים יותר ועתיד של שלום. מי ייתן והחטופים ישובו מייד וחיילינו יהיו בטוחים, שתהיה לנו נחמה ויבואו זמנים טובים.

עם ישראל חי!

צמידה ואיף איפסיף,

נציגי הקהילה היהודית במלבורן.

(הביאה לדפוס תרצה אורן).

המדיים השקופים

אם במקרה פגשתם בשביל אישה אחת, היא נראית די רגיל. אבל אם תביטו קצת יותר טוב- תראו עליה את המדיים השקופים.

מאז ה-7 באוקטובר ואולי קצת אחרי אותם היא לובשת. ביום, בלילה, בקור ובחום- כי אין ברירה יש פה מלחמה. ואת הילדים צריך: להאכיל, לחתל, לטפל, לכבס, לחבק, לכעוס, ללטף ולנשק עד אין קץ.

המטלות בבית כמעט לא נגמרות והאחריות על כתפיה רובצת. היא נושאת בעול בגאווה, בתחושת שליחות ועוצמה. אך לעיתים בלילה כשהילדים כבר ישנים הדמעות זולגות מאליהן ובחדר נשארים רק היא ואלו-הים.

אז בפעם הבאה שתראו אחת כזאת עם מדיים שקופים, תיהיו טיפה יותר אדיבים, עם חיוך ומילה חמה שנותנים כוח לנשמה. גם סיר עם אוכל או עוגה, תמיד מיטיבים מצב רוח של אישה.

אמרנו "רק ביחד ננצח", נכון? זה לא סטיקר לרכב, זה לא שלט באיילון, אלה החיים עצמם. אלה החיים שלנו כאן.

לאה בובליף

חידת י"ג – מט בסעז

לפני כשבועיים שודר בכאן 11 סרטו הדוקומנטרי של הבמאי מיכאל גרינשפן "חידת שושני", העוסק בדמותו האינגמטית של החכם המופלא, נווד גאון שלימד גדולי עולם כמו אלי ויזל ועמנואל לוינס. בין השאר סופר בסרט על נדודיו של שושני בין קיבוצי הקיבוץ הדתי, וחברנו חנן גולן ז"ל סיפר מזיכרונותיו על הדמות המרתקת הזו. לפניכם קטע מקורי שנכתב בעלון שלנו לפני למעלה משבעים שנה, המדווח על ביקורו של בן-שושן ("שושני") בסעד.

ג' כסלו תשי"ג, 21.11.1952

לשבת פרשת חיי שרה בא אלינו ד"ר בן-שושן שנשלח אלינו מטעם המרכז לתרבות. כפלא היה בעינינו שמרצה מקבל על עצמו להרצות וללמד בשבת אחת שבע פעמים, ובכל פעם בעניין אחר. אך כל מי שזכה והשתתף בהרצאותיו-שיעוריו שוב לא התפלא. מעולם לא נתקלנו באיש אשר כזה, המקיף כל שטחי התרבות וחובק זרועות עולם במחשבתו הבהירה, בשיטות לימודיו ובכושר הסברה כזה. השבת שימשה אפוא פתיחה בלבד, ובשלושת הימים שלאחריה התקיימו מדי יום ביומו חוגים לקהלת – משלי – חבקוק, שמונה פרקים להרמב"ם ופילוסופיה כללית. חברים אצו רצו מן העבודה לשמוע תורה מפיו, ואפילו חברים שאינם ערים בדרך כלל לפעולות תרבות באו – ונהנו. בסיכום ניתן לומר, שאף כי ד"ר בן שושן נתן לנו רק מקצה המזלג מכל אשר לו, הרי יספיק מעט זה להדריכנו בגישתנו ללימוד ולמחקר. לגבי המקרא – דייקנות בשפה ובסגנון, ובתוכן – נאמנות להיגיון הפנימי, הם הם המפתח היחידי להבנת ספר הספרים. ולגבי כל שטחי המדע האחרים – דייקנות בהגדרה, אבחנה בין עיקר לטפל ומשפט זהיר ובלתי פזיז, ועל הכל – ראשית מחקר – פליאה, וראשית פליאה – מחקר. לימדנו רבנו בן-שושן כיצד יכול הלימוד והמחקר השכלי והמדויק ביותר להפוך לחוויה עמוקה. תודתנו לו ותודתנו למרכז לתרבות אשר שלחו.

הקטע אינו חתום, אך כנראה שכתב אותו עורך העלון דאז, אבי מורי, 'הודיה בר"ט.

לְהַבִּיחַ וְצַחֵם בְּרֵט
 לְרַבְּרוּב וְאִיחֻלִּים
 לְכַבֵּד בְּרַחֲמֵי הַלֵּל הַנֶּכֶד אִייל
 בֶּן רִינָת וְאַפְרִי בְרֵט
 תִּלְכּוּ לְרוּחַ אֲמִנּוּ רַחַת וְשִׂמְחָה!

ברכות חמות להלל אהרון
 לכבוד שחרור מצה"ל.
 המשיכי לצמוח ולהתפתח בתחומים הקרובים אלייך
 והלואי – בימים של שלום ושלווה על כל עם ישראל!

פינת החטופים והנעדרים

רומי גונן

בת 23, כפר ורדים

ב-7 באוקטובר, ב-15:07 בבוקר, רומי התקשרה לאביה ואמרה לו: "אבא, יורים עליי!" היא אמרה שיש המון אזעקות ושהיא נמצאת בעוטף. בן שמעוני הי"ד הגיע לחלץ אותה אך הם נתקלו במחבלים ליד עלומים, שם בן נהרג ורומי נחטפה.

אבא שלה מספר עליה: "אנחנו קוראים לרומי 'השמש שלנו'. היא פצצת אנרגיה, חברמנית ברמות, עם ראש חזק. למרות שנפצעה מירי בידה מי שפגשו אותה במנהרות סיפרו שהייתה חזקה מנטלית ולא נפלה ברוחה. אני לא מכיר מישהי יותר אמיצה מהבת שלי. גם כשהיא הייתה קטנה היא חייכה בלי סוף, היא כל

הזמן מחייכת, אני תמיד אומר לכולם שהשמש הזו זורחת עלינו כל הזמן, גם כשהיא לא פה.

יש לה לב ענק, ענק. אם היא הייתה נכנסת עכשיו הביתה, והיא לא מכירה אתכם, תוך גג עשר דקות הייתם מחליפים טלפונים. היא הייתה דואגת לכם שתאכלו, תשתו, תנחו. היא רוצה שלכל מי שמסביבה יהיה רק טוב. גם החברות שלה מספרות עליה דברים מדהימים. גם הצוות החינוכי, כולם אומרים שאין אפשרות לשכוח שיחה עם רומי. עם האנרגיות שלה, והקול שלה. זה חסר לי".

רומי נמצאת בשבי כבר למעלה מ-220 ימים.

בתפילה שישובו כולם הביתה במהרה.

שכבה י"א גאה להציג

ערב מונולוגים תשפ"ד

יום רביעי י"ג א' א"ר
22/05/24 לאה"י"א

18:30 ארוחת ערב בחד"א של הקיבוץ
19:15 התכנסות ותחילת המופע
21:00 סיום משוער

**מחכות לכם בהתרגשות!
בנקודת חן**

משלחה של אנחת בקהילה

קהילה יקרה,

השבוע ציינו את יום הזיכרון ויום העצמאות, כאשר ברקע רעשי המלחמה מלווים אותנו בחוזקה ובעוצמה. השהות בסעד לא פשוטה לחלקכם ושגרת החיים החדשה הינה מורכבת ומאתגרת. בחודשיים וחצי מאז שהחלה החזרה לסעד, היינו עסוקים בהתכנסות ובהתמקמות מחדש, כל אחד בביתו ובמסגרות הקהילתיות, ובכלל ולא נפגשנו כקהילה לשתף בחוויות ובהתמודדויות שלנו. השהות בסעד, ובימים האחרונים בפרט, כאשר צה"ל חזר להתקיף בצפון הרצועה, מציפים מחדש את התחושות, מערערים את המחשבה באשר למה נכון לי ולמשפחתי לעשות, ומעלים תהיות על מה יקרה הלאה, כיצד ייראו החיים כאן בסעד ובנגב המערבי בכלל.

כפי שדיווחתי בעלון הקודם, אנחנו יוצאים לדרך בסדרת מפגשים של שיח קהילתי, שיעסקו בהתמודדויות העכשוויות שלנו במטרה לחזק ולהתחזק. המפגש הראשון יתקיים במוצאי שבת פרשת אמור, 18.5. בשעה 21:30.

מוזמנים להירשם בקישור <https://forms.gle/VafE78hRvi9x41Uy7>

אנו מודעים לכך שתאריך זה אינו מתאים לכולם וכאמור זה אינו המפגש היחיד, ובשבועות הקרובים נקיים מס' מפגשים קהילתיים.

הסדנאות לפיתוח וחיזוק משאבי ההתמודדות שלנו יוצאות לדרך, ובמהלך השבועיים הקרובים צפויות להיפתח שתי קבוצות (בנות 6 מפגשים) לעיבוד החוויות הכרוכות בבחירה לגור כאן בסעד, פרטים יפורסמו בקהילנט ובוואטסאפ.

אתמול נפגשו הנהלות הקיבוץ עם תת אלוף אבי רוזנפלד, מפקד אוגדת עזה, לשיחה על ביטחון, מצב הלחימה בעזה והחזרה ללחימה בצפון הרצועה, ועל אתגרי החיים בסעד בצל המלחמה. מפקד האוגדה הצהיר בתחילת המפגש כי בשבעה באוקטובר, הוא כמפקד האוגדה, כשל בתפקידו להגן ולשמור על יישובי הנגב המערבי. לדבריו בשבת שמחת תורה, חדרו לישראל, למעלה מ-3,000 מחבלים. המאוי"ג ציין 3 מטרות למלחמה: החזרת השבויים והחטופים, החזרת תושבי היישובים בביטחון ליישוביהם ופירוק החמאס ועוזריהם. כפי שאנחנו מרגישים ושומעים, צה"ל חוזר בימים אלה, לפעול במקומות שכבר פעל בהם בצפון הרצועה, והוא נחוש להשמיד את החמאס ואת האמצעים וסדנאות הייצור שלו. המאוי"ג דיבר על האיומים הקיימים וציין כי על כל ירי רקטות תמ"ס, צה"ל תוקף באופן מיידי. עוד הוא תיאר את הפעולות המתבצעות באזור החיץ, ואת השמדת המנהרות ברצועה. נכון להיום קיימים כוחות רבים באזור, וכידוע מערך הגנת היישוב תוגבר על ידי כוח הכוננות שלנו שהורחב, וכוח אבטלה שנמצאים איתנו כבר מס' שבועות. חברי הנהלות העלו את תחושות הציבור ואת הבקשה לעדכון הציבור בזמן אמת ככל שניתן.

בסיום המפגש, הוענקה דרגת סרן על ידי מפקד האוגדה לטל ביליה. אפרת והילדים הצטרפו למעמד המרגש והעניקו לטל את הדרגה החדשה. טל, שבזמן היותו מפקד כיתת הכוננות של הקיבוץ פיקד על הלחימה וההגנה של סעד ב-7.10, המשיך להילחם ולשמור על הבית תוך כדי קבלת הבשורה על נפילת אחיו באופקים. התרגשנו להיות במעמד מיוחד זה יחד עם טל ומשפחתו.

השבוע קיימנו מפגש עם מטה תנועת הקיבוץ הדתי. התכנסנו המזכירות, ההנהלה הקהילתית ודת"א לפגישה רחבה עם התנועה. מאז תחילת המלחמה, התנועה עומדת לצידנו ומסייעת בתחומים שונים ומגוונים, החל מדאגה לדברים הטכניים והפיזיים עם המעבר למלון (מכונות כביסה, מחיצות ועוד), דרך משלוחי עוגות ופינוקים שונים על ידי

המשקים ברחבי הארץ, סיוע וליווי בתהליכי גיוס כספים וקבלת תרומות, ועד לקידום צורכי הקיבוץ מול משרדי הממשלה וגופים שונים.

בתחילת המפגש הציגה שרה עברון, מזכ"לית התנועה, את פעילותה של התנועה לאחר תהליך חידוש השליחות שהתקיים בשנה שעברה ואל מול אתגרי השעה והמלחמה, יחד עם בת עמי זיידל - ראש אגף קהילה וניצן אבירן - מנהל אגף כלכלה בתנועה. הצגנו למטה את האתגרים העומדים בפני קהילת סעד עם החזרה הביתה, אל מול האתגרים שעוד נכוננו לנו. אנו מודים לתנועה ולאנשיה, על הליווי והתמיכה בכלל, ובתקופה זו בפרט.

רבים שואלים מה קורה עם ארץ הצבי? לפני כחודש קיימנו פגישה בזום עם כל המשפחות המיועדות לבנות בארץ הצבי, ובימים אלה אנו משלימים סבב שיחות אישיות עם כל משפחה על מנת לדייק את הצרכים, הרצונות והקשיים העומדים בפני המשפחות לאחר השבעה באוקטובר. עם סיום הפגישות עם כל המשפחות, נציג מתווה עדכני לתחילת הפרויקט, בתקווה שנראה בקרוב טרקטורים שעולים על הקרקע ומתחילים לעבוד.

אסיים הפעם בשירה של **טלי וייס** – **קהילה** :

זֶה מְמֹשׁ כָּאֵן, מְעַבֵּר לְפָנָה
אֶפְשָׁר לְעַמֵּד בְּחוּץ
לְפִשֵּׁט אֶת הַשְּׂרִיּוֹן הַכָּבֵד שֶׁעַל הָעוֹר
לְהִיּוֹת חֲשׂוֹף בְּאוֹר.
הַתְּקַהֵל, צַר לְעֶצְמָךְ שֶׁבֵּט
יִוֹדֵעַ סוֹד
לְהִתְכַּנֵּס בּוֹ בְּיָמִים קָשִׁים
מִחֶסֶה מִפְּנֵי קְשִׁיחוֹת
נְסֻבוֹת וּלְבָבוֹת.
רְאֵה, אֵינְךָ לְבַד
לְהִקֵּת גְּחִלְלִיּוֹת מְנַצְנֶצֶת בְּשִׂדוּתֶיךָ.

בברכת שבת שלום

שלכם - **יעל**